

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Kateřinou Pelišovou v právní věci

žalobkyní:

a) I. S. [redacted] narozená [redacted]

bytem [redacted]

b) N. S. [redacted] narozená [redacted]

bytem [redacted]

c) B. S. [redacted] narozená [redacted]

bytem [redacted]

všechny zastoupeny advokátem JUDr. Markem Nespalou
sídlem Bělehradská 643/77, 120 00 Praha 2

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429

sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových

sídlem Rašínovo nábř. 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody ve výši 490 932 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobkyně po žalované domáhaly zaplacení částky 490 932 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 28. 4. 2012 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalobkyně jsou povinny společně a nerozdílně žalované nahradit náklady řízení ve výši 7 500 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Původní žalobce (Ing. Sýkora) se žalobou doručenou soudu dne 27. 10. 2011 po žalované domáhal zaplacení nemajetkové újmy a majetkové škody z titulu nezákonného trestního řízení proti jeho osobě, které skončilo zastavením trestního stíhání a to dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále také jen „OdpŠk“.
2. K tomu uvedl, že dne 22. 11. 2001 bylo proti němu a [redacted] K [redacted] zahájeno trestní stíhání a bylo jim sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4 a trestný čin vystavení nepravdivého potvrzení podle § 129 trestního zákona. Toto rozhodnutí vyšetřovatele Policie ČR bylo Usnesením státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 22. 10. 2001 zrušeno podle § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu jako nezákonné. Poté usnesením policejního orgánu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 15. 3. 2004, pod [redacted] bylo podle § 160 odst. 1 tr. řádu zahájeno trestní stíhání proti němu a [redacted] K [redacted] a dále I [redacted] Š [redacted] pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona. Na základě usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2006 bylo jednání obviněných překvalifikováno na trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona. Státní zástupce Městského státního zastupitelství podal dne 28. 12. 2005 ve shora uvedené věci Městskému soudu v Praze na obviněné [redacted] S [redacted], [redacted] K [redacted] a I [redacted] Š [redacted] obžalobu. Věc byla následně usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2006 přikázána Obvodnímu soudu pro Prahu 1 k projednání a rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 15. 1. 2007 (sp. zn. [redacted]) vrátil trestní věc podle § 188, odst. 1, písm. e) tr. řádu státnímu zástupci k došetření. Z odůvodnění výše uvedeného usnesení je zřejmé, že postup orgánů činných v trestním řízení od samého počátku vykazuje zásadní vady, které ve svém důsledku porušují základní ústavní práva obviněných, zejména právo na řádný zákonný proces vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 1 tr. řádu, v článku 8 odst. 2 ústavní Listiny základních práv a svobod a v článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proti uvedenému rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 byla státním zástupcem Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 podána stížnost, o které rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 5. 2007 tak, že ji dle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl. Usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 22. 5. 2008 pod č. j. [redacted] bylo trestní stíhání obviněných zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu. Usnesením státní zástupkyně Městského státního zastupitelství č. j. [redacted] ze dne 20. 6. 2008 bylo ke stížnosti poškozené usnesení o zastavení trestního stíhání zrušeno a státní zástupkyně Městského státního zastupitelství Praha sama rozhodla, že věc podezření ze spáchání trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona, kterých se měli obvinění dopustit, se podle § 159a odst. 2 tr. řádu odkládá, neboť trestní stíhání obviněných je nepřípustné z důvodu promlčení. V rámci výkonu dohledu Vrchního státního zastupitelství v Praze pak bylo tímto zastupitelstvím konstatováno, že ve věci bylo trestní stíhání platně zahájeno a toto nadále trvá. Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 bylo usnesením trestní stíhání obviněných opětovně, podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu, zastaveno. Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze usnesením sp. zn. [redacted] ze dne 25. 5. 2009 ke stížnosti poškozené usnesení o zastavení podle § 149 odst. 1 tr. řádu zrušila a uložila Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 1, aby ve věci bylo znovu jednáno a rozhodnuto. Usnesením policejního orgánu Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování č. j. [redacted] ze dne 11. 9. 2009 bylo trestní řízení podle § 23 odst. 3 trestního řádu spojeno ke společnému řízení s trestním řízením vedeným pod č. j. [redacted] V připojované věci bylo jednání obviněných

kvalifikováno jednak jako trestný čin podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, ale i jako trestný čin vystavení nepravdivého potvrzení podle § 129 trestního zákona, vše spácháno ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. V měsíci září 2010 proběhlo prostudování spisu po ukončení vyšetřování. Dne 24. 2. 2011 vydalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 usnesení, č. j. [REDAKCE] kterým zastavilo trestní stíhání s odůvodněním, že posuzované skutky nejsou trestným činem a není důvod k postoupení věci. Na základě podané stížnosti poškozeného Městské státní zastupitelství v Praze přezkoumalo rozhodnutí podřízeného státního zastupitelství a svým usnesením ze dne 21. 4. 2011, č. j. [REDAKCE] stížnost poškozeného zamítlo pro nedůvodnost. Usnesení Městského státního zastupitelství bylo do advokátní kanceláře obhájce doručeno dne 28. 4. 2011. Tím bylo trestní stíhání žalobce, trvající v přípravném řízení téměř 10 let, pravomocně ukončeno.

3. Z titulu nezákonného rozhodnutí požadoval žalobce náhradu nákladů obhajoby ve výši 664 182 Kč, ušlý zisk ze závislé činnosti ve výši 5 135 758 Kč, ušlý zisk z podhodnoceného prodeje akcií ve výši 1 297 670 Kč. Rovněž žádal náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním ve výši 182 500,50 Kč. Nárok žalobce uplatnil u žalované dne 27. 10. 2011.
4. K nákladům obhajoby žalobce předložil soubornou fakturaci, která rozepisuje jednotlivé úkony poskytnuté právní služby. Úkony právní služby odpovídají ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Výše odměny advokáta byla vyčíslena v souladu s ust. § 7 v návaznosti na ust. 10 odst. 3 písm. d) advokátního tarifu. Ve výši odměny byla zohledněna obtížnost a náročnost projednávané věci, o které je žalobcem argumentováno dále. Žalobci byly právní služby průběžně fakturovány. Ke složitosti projednávané věci žalobce odkázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 4. 2002, sp. zn. [REDAKCE] usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2000, sp. zn. [REDAKCE] dle kterých lze zvýšit mimosoudní odměnu na dvojnásobek až trojnásobek, pokud je věc mimořádně složitá nebo časově náročná. Trestní stíhání žalobce splňovalo zákonné podmínky ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu, které by odůvodňovaly navýšení mimosmluvní odměny na trojnásobek. Probíhající trestní stíhání se vyznačovalo značnou právní náročností a složitostí. Nelze odměnu snižovat s ohledem na substituční zastupování.
5. Žalobci byla dále způsobena materiální škoda tím, že byl nucen opustit pracoviště a lukrativní pracovní funkci ředitele pobočky popřední bankovní instituce v České republice, kterou zastával před zahájením trestního stíhání. Dne 12. 10. 1992 byl žalobce jmenován do funkce ředitele [REDAKCE] Usnesením představenstva [REDAKCE] ze dne 21. 3. 2000, byl žalobce z funkce odvolán ke dni 22. 3. 2000. Pod bodem 7 předmětného usnesení je zmíněn pravý důvod odvolání, a to probíhající trestní stíhání. Žalobce byl odvoláním poškozen na své profesní pověsti a obratem podal proti rozhodnutí představenstva odvolání, které bylo neúspěšné. K vyjádření žalobce se přidali i jeho podřízení, kteří vyjádřili svůj nesouhlas s odvoláním z vedoucí funkce. Vzhledem k tomu, že je žalobce závislý od sdělení bývalého zaměstnavatele, jaký příjem měl nástupce žalobce, není objektivně v jeho silách vyčíslit ušlý zisk konkrétní částkou. Pro přiblížení výše ušlého zisku žalobce uvádí, že se aktivně zajímal o nové profesní uplatnění. Bohužel ve všech pracovních pohovorech narážel na námitku potencionálního zaměstnavatele, která se týkala vedeného trestního stíhání. Ve svém sdělení ze dne 10. 5. 2000 odpověděla [REDAKCE] negativně na přihlášení žalobce do otevřeného výběrového řízení. V prohlášení ze dne 3. 7. 2008 potvrzuje [REDAKCE] S [REDAKCE] tu skutečnost, že v období let 2002-2007 opakovaně nabízel žalobci vrcholné manažerské umístění v rámci společnosti [REDAKCE] ve výši 95 000 Kč. S odkazem na probíhající trestní stíhání nebyla ani jedna pracovní nabídka realizována. Žalobci tak vznikla škoda na ušlém výdělků ve společnosti [REDAKCE] ve výši za každý rok trvání trestní stíhání, tj. 95 000 Kč x 12 = 1 140 000 Kč. Trestní stíhání probíhalo celkově 7 let

a 1 měsíc. Celková výše na ušlém výdělků tak činí 8 075 000 Kč. Z vyčíslené částky ušlého výdělků žalobce odečítá příjem, který měl jako ředitel finanční sekce Státního fondu rozvoje bydlení od 12/2000 do 03/2005 ve výši 52 000 Kč měsíčně, tedy 1 456 000 Kč. Bohužel ani tento zaměstnavatel nestrpěl skutečnost, že vůči žalobci je vedeno trestní stíhání. V dohodě o změně pracovní smlouvy ze dne 30. 3. 2005 je přímý odkaz na probíhající trestní stíhání. Předmětem dohody byla změna pracovní pozice ředitele finanční sekce u Státního fondu rozvoje bydlení na funkci samostatného odborného referenta s průměrným měsíčním platem 34 494 Kč, kde žalobce působil do 31. 11. 2008. Ušlý zisk ze závislé činnosti tak vyčísлил částkou 5 135 758 Kč.

6. Součástí ušlého zisku je i nucený prodej akcií Komerční Banky, a.s., ke kterému byl žalobce nucen přistoupit vzhledem k nepříjemné finanční situaci. Dne 27. 1. 2000 postoupil žalobce 470 ks akcií Komerční bance, a.s. Žalobce byl nucen prodat akcie pod jejich hodnotu, tj. 730 Kč za 1 kus akcie. Na webových stránkách burzovního RM- systému, www.burza.cz. byla ke dni 26. 10. 2011 cena za 1 kus akcie Komerční banky, a.s. vyčíslena na částku 3 491 Kč. Tím vznikl žalobci ušlý zisk ve výši 1 297 670 Kč.
7. Pokud jde o podíl žalobce na objasňování věci, pak na složitosti věci se žalobce svým přičiněním nepodílel. Po celou dobu trvání trestního stíhání žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení na vyšetření věci. Žalobce poskytl policejnímu orgánu potřebnou součinnost, dobrovolně se podrobil úkonům stíhání a ve věci obsáhle vypovídal. Ve své výpovědi žalobce dopodrobna popsal skutkové okolnosti tak, aby byly přínosem pro právní vyhodnocení skutkového děje. Nelze mu přičíst k tíži délku trestního stíhání (10 let). Bylo tak na straně OČTŘ, aby použily všech svých odborných schopností a prostředků k tomu, aby nezpochybnitelnou odpověď na sporné otázky vytvořily v přiměřené době od zahájení trestního stíhání. Navíc žalovaná je subjektem, který má bohatý personální i odborný aparát. Nic tak nebránilo žalované, aby vytvořila speciální pracovní tým, který by pozůstával s popředních odborníků na trestní právo a soudních znalců z oboru bankovníctví. To se bohužel nestalo. Nelze tak devítileté hledání správného právního postupu přičíst k tíži žalobce. Pokud jde o nárok na náhradu nemateriální újmy, během nezákonného trestního stíhání byl žalobce podroben silnému mediálnímu tlaku, který měl negativní dopad na profesní i rodinné zázemí žalobce. Vlivem mediálního tlaku se rozpadla rodina žalobce, kdy manželka žalobce se ze společné domácnosti odstěhovala. Jen vypětím posledních sil byl žalobce schopen manželský život zachránit a k rozvodu manželů nedošlo. Následky trestního stíhání byly postiženy i děti žalobce, které musely čelit nepříjemným situacím ve školním zařízení. Matka žalobce trestní stíhání syna špatně snášela, což urychlilo zhoršení jejího zdravotního stavu a na následky zdravotního onemocnění předčasně zemřela. Rovněž i u samotného žalobce se zhoršil zdravotní stav natolik, že by nucen vyhledat lékařskou pomoc. Zdravotní stav si vyžádal dlouhodobou pracovní neschopnost. Pokud jde o samotnou výši přiměřeného zadostiučinění 20 000 Kč ročně, odkázal žalobce na stanovisko ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010. Dále odkázal na výjimečnost projednávané věci a částku navýšil o 50%, tedy celkově na částku 182 500,50 Kč.
8. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a uplatněný nárok neuznala. Žalovaná učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 27. 10. 2011 uplatnil nárok na poskytnutí náhrady škody a přiměřeného zadostiučinění v celkové výši 7 280 110,50 Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění. V rámci mimosoudního jednání bylo žádosti žalobce částečně vyhověno a bylo mu poskytnuto přiměřené zadostiučinění ve výši 55 000 Kč a na náhradě škody, představující náklady právního zastoupení, částka 173 250 Kč (167 730 Kč + 5 520 Kč). Při posuzování nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy žalovaná zprvu řešila otázku, zda jsou v daném případě splněny všechny podmínky, s nimiž zákon č. 82/1998 Sb. přiznání náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy spojuje. Po provedeném šetření, žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, když trestní stíhání žalobce bylo

zastaveno z důvodu, že stíhaný skutek není trestním činem. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda jsou splněny i ostatní podmínky vzniku odpovědnosti státu za tvrzenou škodu. Co se týká požadavku na náhradu škody ve výši 664 182 Kč, představující náklady trestního řízení, tento byl žalovanou shledán důvodným v částce 173 250 Kč. Při hodnocení daného nároku Ministerstvo spravedlnosti vycházelo z obsahu předmětného trestního spisu a žadatelem doložených listin. Nesouhlasila s navýšením odměny právního zástupce na trojnásobek. Dále uvedla, že některé úkony provedeny nebyly a žalobci nenáleží zvýšení odměny, pakliže byl přítomen úkonu substitut. Uvedla, že každý úkon by měl být hodnocen individuálně. Co se týká škody ve výši 1 297 670 Kč, žalovaná neshledala příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody, ani nebyla prokázána samotná výše škody. Prodej akcií pod cenou závisel čistě na žalobci. Ušlý zisk taktéž nebyl řádně doložen, neboť nebyly doloženy pracovní nabídky uvedené žalobcem. K poskytnutému zadostiučinění ve výši 55 000 Kč uvedla, že konstatování porušení práva by se v případě žalobce nezdálo jako adekvátní odškodnění, proto zhodnotila veškerá tvrzení žalobce a zjištěné okolnosti případu (medializace, vliv na osobní a profesní sféru žalobce, žalobcův zdravotní stav, aj.). Žalobci navíc již byla poskytnuta částka 85 000 Kč za imateriální újmu, proto se žalované částka 55 000 Kč zdá jako přiměřená. Uvedla, že žalobci uhradila ještě částku 5 520 Kč. Žalovaná uvedla, že odvolání z funkce ředitele nemělo souvislost s trestním stíháním, neboť to začalo v roce 2004 a žalobce byl z funkce odvolán v roce 2000, a dále vznesla námitku promlčení nemajetkové újmy.

9. Původní žalobce vzal svou žalobu co do částky 222 730 Kč (167 730 Kč náklady obhajoby, 55 000 Kč nemajetková újma) zpět, neboť žalovaná mu plnila dne 4. 5. 2012. Následně vzal žalobu zpět co do částky 5 520 Kč.
10. Usnesením ze dne 30. 7. 2014, č. j. 14 C 154/2011 – 97, ve znění usnesení ze dne 9. 4. 2021, č. j. 14 C 154/2011 – 592, soud rozhodl o procesním nástupnictví žalobce s ohledem na jeho úmrtí ke dni 27. 4. 2013.
11. Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 30. 3. 2016, č. j. 14 C 154/2011 – 208, ve znění usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 14 C 154/2011 – 243, ve znění usnesení zdejšího soudu ze dne 9. 4. 2021, č. j. 14 C 154/2011 – 592, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 17 Co 249/2016 – 258, řízení co do částky 228 250 Kč zastavil, žalobu v rozsahu náhrady ušlého zisku ze závislé činnosti ve výši 5 135 758 Kč a v rozsahu ušlého zisku z podhodnoceného prodeje akcií ve výši 1 297 670 Kč zamítl. Ve zbytku (částka 490 932 Kč s příslušenstvím) žalobě vyhověl, nicméně soud odvolací v tomto rozsahu rozsudek zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Co se týká ušlého zisku ze závislé činnosti, soudy dospěly k závěru, že není dána příčinná souvislost mezi škodou a trestním stíháním. Ke stejnému závěru dospěly soudy i ohledně ušlého zisku z podhodnoceného prodeje akcií. Rozhodnutí o nákladech obhajoby měl odvolací soud za vadné, neboť nebylo provedeno dostatečné dokazování, soud I. stupně se nezabýval obranou žalované, že některé účtované úkony právní služby nebyly provedeny, neboť se úkonů v trestním řízení neúčastnil ani právní zástupce žalobce ani jeho substitut. Poukázal na to, že důvodnost navýšení odměny obhájce na trojnásobek nebyla podložena, že je třeba porovnávat jednotlivé úkony právní služby, za které je požadován trojnásobek, s úkony běžnými, na judikaturu vztahující se k výkladu ust. § 12 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a na skutečnost, že doba trvání celého trestního řízení (kterou soud I. stupně nesprávně uvádí jako dobu 10 až 11 let) není rozhodující pro posouzení důvodnosti zvýšení odměny na trojnásobek. Konstatoval, že odvoláním nebyl dotčen výrok IV. o částečném zastavení řízení, ani část výroku I. co do úroku z prodlení z částek 167 730 Kč a 5 520 Kč. Dále uvedl, že soudem I. stupně nebylo rozhodnuto o nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 127 500,50 Kč. Nejvyšší soud ČR dne 30. 10. 2018, č. j. 30 Cdo 4684/2017 – 297, usnesením odmítl dovolání pro jeho nepřípustnost. Usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 165/19, byla zamítnuta ústavní stížnost žalobkyň proti rozsudku

Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 3. 2016, Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017 a Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2018.

12. Následně soud rozhodl rozsudkem ze dne 28. 8. 2019, č. j. 14 C 154/2011 – 441, ve znění usnesení zdejšího soudu ze dne 9. 4. 2021, č. j. 14 C 154/2011 – 592. Uložil žalované povinnost nahradit žalobkyním částku 490 932 Kč s příslušenstvím a co do nemajetkové újmy ve výši 127 500,50 Kč byla žaloba zamítnuta. O nemajetkové újmě bylo rozhodnuto dle pokynu soudu odvolacího ze dne 16. 2. 2017, resp. tento nárok na žalobkyně smrtí původního žalobce nepřešel. Uzavřel, že mezi škodou (obhajné) a nezákonným rozhodnutím je dána příčinná souvislost a pokud v jiném, dříve probíhajícím, řízení byly vyplaceny náklady ve výši trojnásobku, bylo legitimním očekáváním žalobkyň i takový postup v dané věci. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 17 Co 377/2019 – 558, rozsudek soudu I. stupně ze dne 28. 8. 2019 ve výroku o zamítnutí žaloby co do nemajetkové újmy potvrdil a ve výroku, jímž bylo žalobě vyhověno (částka 490 932 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 28. 4. 2012 do zaplacení) a výroku o nákladech řízení rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc soudu I. stupně vrátil k dalšímu řízení, přičemž rozhodl, že ve věci rozhodne jiný soudce téhož soudu. Shodně se soudem I. stupně dospěl k závěru, že nárok na nemajetkovou újmu zanikl smrtí žalobce, neboť ten zemřel za účinnosti staré zákonné úpravy, dle které tento nárok nepřecházel na dědice. Nelze aplikovat novou právní úpravu, resp. § 1475 odst. 2 občanského zákoníku (rozhodnutí NS ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 25 Cdo 3556/2016, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 133/2018, ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. 30 Cdo 89/2015, ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 4873/2017). Dále se odvolací soud zabýval otázkou, zda nárok na majetkovou újmu smrtí původního žalobce na žalobkyně přešel nebo ne, tedy zda je dána aktivní věcná legitimace. Dospěl k závěru, že to nebylo soudem I. stupně prozatím řešeno, kdy z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 2. 2014, č. j. [REDAKCE] bylo určeno, který majetek po zůstaviteli patří do dědictví, byla schválena dohoda žalobkyň o vypořádání dědictví, nicméně nefiguruje zde pohledávka vůči státu z titulu náhrady škody. Uvedl, že soud I. stupně sice rozhodl o procesním nástupnictví usnesením ze dne 30. 7. 2014, nicméně se již nezabýval otázkou, který z dědiců podle výsledku dědického řízení převzal právo nebo povinnost, o něž v řízení jde. Soudu uložil vyřešit tuto otázku. Dále uvedl, že rozsudek soudu I. stupně je nepřezkoumatelný. Soud se neřídil názorem odvolacího soudu vysloveným v předcházejícím rozhodnutí, ani rozhodnutím Nejvyššího soudu v obdobné věci (ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016), přestože na něj odkazuje. Soud I. stupně nehodnotil obtížnost a mimořádnou náročnost jednotlivých učiněných úkonů právní služby. Nesouhlasil ani se soudem I. stupně ohledně legitimního očekávání žalobkyň, neboť je třeba jednotlivé úkony právní služby hodnotit samostatně a na základě rozhodných okolností týkajících se té které věci. Soud I. stupně taktéž nesprávně rozhodl o nákladech řízení, neboť jeho předmětem bylo několik nároků, nikoliv pouze jeden. Konstatoval, že soud I. stupně navíc opakovaně rozhodl o příslušenství z částky 167 730 Kč a 5 520 Kč, přestože o tom bylo již rozhodnuto rozsudkem ze dne 30. 3. 2013, č. j. 14 C 154/2011 – 208. Soudu I. stupně tak uložil dát žalobkyním prostor k návrhu na dodatečné projednání dědictví, následně rozhodnout o tom, se kterou žalobkyní bude nadále pokračováno a dále zhodnotit, zda jsou dány mimořádné důvody pro navýšení odměny dle ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu a rozhodnout o nákladech řízení.
13. Žalobkyně následně uvedly, že jejich nárok je hypotetický a aktivní legitimace je zde dána. Názor Městského soudu v Praze je v tomto ohledu lichý a krajně překvapivý. Soud měl žalobkyně na možný nedostatek aktivní věcné legitimace upozornit a může být ohroženo právo žalobkyň na spravedlivý proces. Dále odkázaly na rozhodnutí dědického soudu o zamítnutí návrhu na dodatečné projednání dědictví, ze kterého vyplývá, že aktivní legitimace žalobkyň je dána, pohledávka vůči státu není nový najevo vyšlý majetek a zároveň mezi dědici panuje shoda na tom, že nemá být zařazeno do dědictví a nemá tak být předmětem dodatečného projednání

dědictví. Rozhodnutí Městského soudu v Praze potažmo zdejšího soudu se tak dostává do kolize s rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 1. 2021 o zamítnutí návrhu na dodatečné projednání dědictví. Rozhodnutí dědického soudu má závazný charakter a pro rozhodnutí ve věci je dostačující, kdežto rozhodnutí odvolacího soudu obsahuje pouze závazný právní názor. Navíc uvedly, že rozhodnutí Městského soudu v Praze, jehož názor je dle nich lichý, je již druhé ve věci, v prvním se odvolací soud nezabýval aktivní legitimací žalobkyně.

14. Pro přehlednost soud konstatuje, že předmětem řízení tak nadále zůstala částka 490 932 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 28. 4. 2012 do zaplacení představující náhradu škody spočívající v nákladech na obhájce vzniklé z titulu nezákonného rozhodnutí.
15. Mezi účastníky nebylo sporné, že původní žalobce svůj nárok u žalované uplatnil dne 27. 10. 2011 a že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 15. 3. 2004, [REDACTED]
16. Soud s ohledem na pokyn soudu odvolacího doplnil dokazování a z učiněného zjistil následující podstatné skutečnosti o skutkovém stavu:
17. *Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 2. 2014, č. j. [REDACTED]* které nabylo právní moci dne 6. 2. 2014, byla určena čistá hodnota dědictví zůstavitele [REDACTED] S [REDACTED] S [REDACTED] (původní žalobce) ve výši 4 931 623,26 Kč a byla schválena dohoda dědiců (žalobkyně). V usnesení není záznam o pohledávce, která je předmětem tohoto řízení.
18. Soud vyzval žalobkyně *přípisem ze dne 29. 6. 2020* ke sdělení, zda byl podán návrh na dodatečné projednání dědictví v rozsahu pohledávky vůči státu z titulu náhrady škody, která je předmětem tohoto řízení, která nebyla prozatím v dědickém řízení vedeným Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDACTED] (zůstavitel [REDACTED] S [REDACTED] S [REDACTED] projednána.
19. *Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 7. 2020, č. j. [REDACTED]* bylo zahájeno řízení o dodatečném projednání dědictví dle ust. § 175x o. s. ř.
20. *Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 9. 2020, č. j. [REDACTED]* bylo řízení přerušeno do skončení dodatečného projednání dědictví u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. [REDACTED]
21. *Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 1. 2021, č. j. [REDACTED]* které nabylo právní moci dne 13. 1. 2021, byl návrh na dodatečné projednání dědictví zamítnut. Z odůvodnění vyplývá, že účastnice (žalobkyně v našem řízení) se shodly, že nárok vůči České republice, uplatněný žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 2 vedenou pod sp. zn. 14 C 154/2011 o náhradu škody ve výši 490 932 Kč s příslušenstvím a nemajetkové újmy ve výši 127 500,50 Kč s příslušenstvím, bude podle výsledku řízení vyčleněn až k případnému dodatečnému projednání dědictví jako pohledávky vůči státu. Dále se z odůvodnění podává, že s ohledem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020 N [REDACTED] S [REDACTED] podala návrh na dodatečné projednání dědictví, nicméně s tímto postupem nesouhlasí a že předmětem dodatečného projednání dědictví by měla být až vysouzená pohledávka. Ostatní účastnice (žalobkyně) s návrhem také nesouhlasily a požádaly soudního komisaře o zamítnutí návrhu na dodatečné projednání dědictví. Soudní komisař tak s ohledem a to, že z původního dědického řízení jsou známi právní nástupci; panuje mezi nimi shoda na tom, že až případná vysouzená pohledávka má být předmětem dodatečného projednání dědictví; do skončení řízení není postavena najisto existence pohledávky a projednání sporného nároku v dědickém řízení by v případě, že by účastnice jako právní nástupci žalobce nebyly ve sporném řízení úspěšné,

měla za následek obnovu řízení; návrh na dodatečné projednání dědictví zamítl. Konstatoval, že není nově najevo vyšlý majetek zůstavitele a mezi účastnicemi panuje shoda, že sporný nárok nemá být zařazen do aktiv dědictví a nemá tak být předmětem dodatečného projednání dědictví. Dědictví tak nelze dodatečně projednat.

22. Soud se při svém dalším postupu po částečném zrušení rozsudku ze dne 28. 8. 2019 řídil závazným právním názorem soudu odvolacího, vyjádřeného v jeho rozsudku ze dne 27. 2. 2020, dle kterého bylo soudu I. stupně uloženo zkoumat podmínky aktivní legitimace žalobkyň, resp. v řízení prozatím nebylo prokázáno, že předmětná pohledávka přešla na žalobkyně (alespoň jednu z nich), když tato pohledávka nebyla předmětem dědického řízení. Soud konstatuje, že „*aktivní legitimace je v řízeních sporných přiřazena osobě, která tvrdí a prokáže, že je v rámci hmotněprávního vztahu nositelem určitého subjektivního práva, jemuž odpovídá určitá subjektivní povinnost osoby pasivně legitimované, a v rovině procesní toto subjektivní hmotné právo učiní předmětem řízení na základě procesního úkonu, kterým je podání žaloby*“ (BENDA, Ondřej. Aktivní legitimace. In: HENDRYCH, Dušan, BĚLINA, Miroslav, FIALA, Josef, ŠÁMAL, Pavel, ŠTURMA, Pavel, ŠTENGLOVÁ, Ivana, KARFÍKOVÁ, Marie. Právní slovník. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009.). Soud má za prokázané, že pohledávka vůči žalované, jež je předmětem tohoto řízení, nebyla v rámci dědického řízení, resp. schválení dohody dědiců (žalobkyň) usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 2. 2014, č. j. [REDAKCE] projednána. Za tímto účelem soud žalobkyně vyzval, aby pohledávku, která je předmětem tohoto řízení, navrhly k dodatečnému projednání dědictví, příp. sdělily, zda tento návrh již byl podán. Řízení o dodatečném projednání dědictví bylo zahájeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 7. 2020, soud tak řízení po dobu rozhodování o návrhu na dodatečné projednání dědictví přerušil. Soudní komisař, resp. Obvodní soud pro Prahu 1 zamítl návrh žalobkyně b) na dodatečné projednání dědictví. Z usnesení soudního komisaře se podává, že žalobkyně, resp. pouze žalobkyně b), což ovšem není podstatné, svůj návrh na dodatečné projednání dědictví podaly pouze s ohledem na pokyn soudu odvolacího a uvedly, že s návrhem nesouhlasí a trvají na závěrech, že k dodatečnému projednání dědictví má dojít až v případě pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu. I z těchto důvodů soudní komisař jejich návrh zamítl a nedošlo tak k dodatečnému projednání dědictví v rozsahu pohledávky, která je předmětem tohoto řízení.
23. Soud sice svým usnesením ze dne 30. 7. 2014 rozhodl o procesním nástupnictví, nicméně to nepředurčuje věcnou legitimaci při rozhodování o věci samé, resp. nebylo tím vyřešeno, kdo převzal právo a povinnosti, o které v tomto řízení jde. K tomu viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4110/2014 nebo Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015 sp. zn. 21 Cdo 3326/2013, dle kterých, i když usnesení o dědictví má jen deklaratorní povahu s účinky *ex tunc*, je třeba vzít v úvahu také to, že právní úprava dědického práva vychází z principu ingerence státu při nabývání dědictví (k nabytí dědictví zůstavitelovým dědicem nedochází jen na základě smrti zůstavitele, když dědictví po každém zůstaviteli musí být projednáno a rozhodnuto soudem), že dědicem zůstavitele se rozumí ten, komu soud v usnesení o dědictví potvrdil nabytí dědictví jako jedinému dědici nebo nabytí dědictví podle dědických podílů, popřípadě kdo byl účastníkem soudem schválené dohody o vypořádání dědictví, a že výroky usnesení soudu vydané v řízení o dědictví, které se týkají dědického práva, jsou závazné pro každého (srov. například právní názor uvedený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006 sp. zn. 30 Cdo 2953/2004 nebo v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2008 sp. zn. 21 Cdo 1240/2007, který byl uveřejněn pod č. 7 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009). Z toho vyplývá, že smrtí žalobce žalobkyně sice získaly/nabýly dědické právo, nicméně již je nelze považovat za dědice předmětné pohledávky, neboť ta nebyla předmětem dědického řízení a návrh na dodatečné projednání dědictví byl zamítnut a žalobkyním tak nebylo potvrzeno nabytí dědictví spočívající v předmětné pohledávce. Žalobkyně tak neprokázaly svou aktivní legitimaci, soud uvedené ani nezjistil z provedeného dokazování.

24. Pro úplnost soud k tvrzení žalobkyně o tom, že rozhodnutí soudu o případném nevyhovění žalobě s ohledem na nedostatek aktivní legitimace bude překvapivé a soud měl žalobkyním tento svůj názor sdělit např. přípisem, nemá soud za relevantní, neboť žalobkyním byl dne 1. 7. 2020 doručen přípis, ať soudu sdělí, zda byl podán návrh na dodatečné projednání dědictví. Následně žalobkyně reagovaly s tím, že návrh byl podán a soud tak řízení přerušil. Z uvedeného je zcela očividné, že soud žalobkyním poskytl dostatečný prostor pro podání návrhu na dodatečné projednání dědictví, k čemuž i následně došlo. Soud tak s názorem žalobkyně v tomto ohledu nesouhlasí. Pokud dále žalobkyně tvrdí, že soudní komisař ve svém rozhodnutí o zamítnutí návrhu na dodatečné projednání uvedl, že takto rozhodl zejména z toho důvodu, že žalobkyně jsou aktivně legitimovány a nelze dědictví dodatečně projednat, neboť zde není nově najevo vyšlý majetek, soud s tímto taktéž nesouhlasí. Z odůvodnění rozhodnutí soudního komisaře vyplývá, že žalobkyně s podaným návrhem nesouhlasí a navrhují jeho zamítnutí, kdy jej podaly pouze s ohledem na rozhodnutí odvolacího soudu. Dále z rozhodnutí soudního komisaře vyplývá, že mezi dědici (žalobkyněmi) panuje shoda na tom, že sporný nárok nemá být zařazen do aktiv dědictví. Z uvedeného je tedy zřejmé, že soudní komisař návrh žalobkyně zamítl z toho důvodu, že ty na jeho projednání neměly zájem, navrhovaly jej zamítnout a shodně uvedly, že nárok nechťejí zařadit do aktiv dědictví. K námitce o překvapivém rozhodnutí Městského soudu v Praze soud pouze dodává, že odvolací soud v odůvodnění rozhodnutí zcela jasně uvedl, jakými právními názory se řídil, k čemuž odkázal i na obdobnou judikaturu. Soud se tak nedomnívá, že jde o překvapivé rozhodnutí. Navíc nelze přehlédnout tu skutečnost, že žalobkyně jsou zastoupeny právním zástupcem, advokátem profesionálem, kterému muselo být (nejpozději) z posledního rozhodnutí odvolacího soudu zcela zřejmé, jaký bude další postup soudu I. stupně a jaký bude mít následek, pakliže k dodatečnému projednání žalobou uplatněného nároku v dědictví nedojde.
25. S ohledem na to, že nebyl splněn základní předpoklad úspěšnosti žaloby, tj. žalobkyně ve věci nejsou aktivně legitimovány, soud se dalšími pokyny uvedeným soudem odvolacím v rozsudku ze dne 27. 2. 2020 (rozhodnutí s kým bude v řízení pokračováno, posouzení důvodů pro mimořádné navýšení odměny dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu) již nezabýval.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud žalobu ve zbývající části, resp. náhradě škody spočívající v nákladech na obhájce ve výši 490 932 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 28. 4. 2012 do zaplacení, zamítl. K tomu odkazuje na závěry Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2019, sp. zn. 29 NSCR 4/2016. Věcnou legitimací se rozumí oprávnění účastníků vyplývající z hmotného práva. Věcnou legitimací má ten z účastníků řízení, který je nositelem hmotného práva, o něž v řízení jde, jinak řečeno, kterému svědčí stav z hmotného práva, o něž v řízení jde. Nedostatek věcné legitimace je důvodem k zamítnutí žaloby, nikoli k zastavení řízení (*usnesení ze dne 29. října 1982, sp. zn. [redacted] jakož i důvody rozsudku ze dne 24. října 2001, sp. zn. 21 Cdo 763/2000 a důvody usnesení ze dne 11. června 2009, sp. zn. 25 Cdo 1651/2009*). Nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně nelze pokládat za nedostatek podmínek řízení ve smyslu ustanovení § 104 o. s. ř. (*usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. října 2003, sp. zn. 26 Cdo 10/2003, a ze dne 25. února 1998, sp. zn. 3 Cdo 1243/96*). Stejně tak z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 26 Cdo 2136/2004 vyplývá, že nedostatek způsobilosti být účastníkem řízení je neodstranitelnou vadou, která brání soudu jednat ve věci a má mít za důsledek zastavení řízení (§ 103, § 104 odst. 1 věta první o. s. ř.); naproti tomu nedostatek věcné legitimace žalobce, který způsobilost být účastníkem řízení ve smyslu ustanovení § 19 o. s. ř. má, není nedostatkem podmínky řízení ve smyslu § 103 o. s. ř. [a též § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř.], ale jen důvodem pro zamítnutí žaloby rozhodnutím soudu ve věci samé.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 3 ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř., jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku. Předmětem řízení byly zpočátku 4 nároky a to nárok na náhradu škody spočívající v nákladech obhajoby ve výši 664 182 Kč, na náhradu škody

spočívající v ušlém zisku ze závislé činnosti ve výši 5 135 758 Kč, náhradu škody spočívající v ušlém zisku z podhodnoceného prodeje akcií ve výši 1 297 670 Kč a náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním ve výši 182 500,50 Kč. Původní žalobce u žalované svůj nárok uplatnil dne 27. 10. 2011. Ta mu částečně plnila v částce 167 730 Kč + 5 520 Kč (náhrada škody spočívající v nákladech obhajoby) a 55 000 Kč (nemajetková újma). Veškeré plnění učinila v době šesti měsíců poskytnutých jí pro předběžné projednání dle §§ 14 a 15 OdpŠk. Žalobce v tomto rozsahu vzal žalobu zpět sice pro chování žalované, nicméně ta dodržela lhůtu stanovenou jí zákonem, resp. 6 měsíců, proto jí toto nelze přičíst k tíži a zavinění na zastavení řízení nese žalobce, resp. žalobkyně.

27. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 3. 2016, č. j. 14 C 154/2011 – 208, ve znění usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 14 C 154/2011 – 243, a ze dne 9. 4. 2021, č. j. 14 C 154/2011 – 592, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2017, č. j. 17 Co 249/2016 – 258, byla zamítnuta žaloba v rozsahu náhrady škody spočívající v ušlém zisku ze závislé činnosti ve výši 5 135 758 Kč a náhrady škody spočívající v ušlém zisku z podhodnoceného prodeje akcií ve výši 1 297 670 Kč, neboť nebyla dána příčinná souvislost mezi škodou a nezákonným rozhodnutím. V tomto rozsahu tak byla úspěšná žalovaná.
28. Co se nároku na náhradu škody spočívající v nákladech obhajoby týká, žalovaná původnímu žalobci včas (ve smyslu odškodňovacího zákona, tj. 6 měsíců od uplatnění nároku) uhradila částku 173 250 Kč. V tomto rozsahu tak byla úspěšná žalovaná, neboť žalobce vzal sice žalobu v tomto rozsahu zpět, nicméně žaloba byla podána „předčasně“, neboť žalovaná měla 6 měsíců na projednání uplatnění nároku. V částce 490 932 Kč (664 182 – 173 250) byla taktéž úspěšná žalovaná, neboť soud v tomto rozsahu žalobu zamítl, neboť není dána aktivní legitimace žalobkyně, kterým byla poskytnuta lhůta k dodatečnému projednání dědictví, což sice navrhly, nicméně z usnesení soudního komisaře o zamítnutí návrhu na dodatečné projednání dědictví zcela jasně vyplývá, že důvodem pro zamítnutí byla skutečnost, že žalobkyně s návrhem na dodatečné projednání dědictví nesouhlasí a navrhuje jeho zamítnutí, kdy ho podaly, resp. pouze žalobkyně b), toliko z důvodu výzvy soudu a názoru soudu odvolacího. Uvedené nelze klást k tíži žalované. Co se tedy týká i tohoto nároku soud shledal, že žalovaná v něm byla úspěšná.
29. Co se týká nároku na náhradu nemajetkové újmy, soud shledal, že v tomto byly úspěšné žalobkyně a to s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. I. ÚS 42/16, ze kterého je zřejmé, že pokud žalobce prokáže základ svého nároku (v případě zadostiučinění za nemajetkovou újmu), náleží mu plná náhrada nákladů řízení, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu. Je prokázáno, že základ nároku původní žalobce prokázal (žalovaná mu i částečně plnila a není rozhodné, že před podáním žaloby). Žaloba byla v tomto rozsahu zamítnuta, ale to pouze z toho důvodu, že tento nárok na žalobkyně smrti původního žalobce nepřešel, v čemž však nelze spatřovat zavinění žalobkyně.
30. S ohledem na uvedené tak je zřejmé, že žalovaná byla úspěšná stran 3 nároků plně, kdežto žalobkyně byly úspěšné pouze v rozsahu 1 nároku (nemajetková újma). Nejvyšší soud v *usnesení ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013*, dospěl k závěru, že odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu OdpŠk, se vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. Odměna za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada škody v penězích, se pak vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu. Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí (§ 12 odst. 3 advokátního tarifu). Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který vedle nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok

na peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu. V daném případě, kdy původní žalobce uplatnil jednou žalobou 4 nároky, se za tarifní hodnotu považuje částka 7 147 610 Kč (50 000 + 664 182 + 5 135 758 + 1 297 670).

31. Při srovnání tarifních hodnot u všech nároků, je pak zřejmé, že žalobkyně byly v řízení úspěšné v rozsahu 0,70 % (v částce 50 000 Kč) a žalovaná v rozsahu 99,30 % (v částce 7 122 610 Kč). Soud tak rozhodl dle § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť byla neúspěšná pouze v nepatrné části. Žalované přiznal náhradu 7 500 Kč paušálního nákladu za 25 úkonů podle § 1 odst. 3 písm. a), c) a f) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, po 300 Kč. Úkony spočívaly ve vyjádření se k žalobě, účasti na jednání soudu nepřesahující 2 hodiny dne 4. 4. 2013, 19. 2. 2015, 30. 4. 2015, 22. 7. 2015, 15. 10. 2015, 14. 1. 2016, 22. 5. 2019, 3. 7. 2019, 28. 8. 2019, 27. 2. 2020 a 25. 5. 2021, přípravách na tato jednání, v odvolání proti rozsudku ze dne 30. 3. 2016 a ze dne 28. 8. 2019. Žalobkyně jsou povinny náklady řízení zaplatit společně a nerozdílně dle § 140 odst. 1 věta druhá a třetí o. s. ř. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., neboť za řízení nevyšly najevo okolnosti případu nebo důvody na straně účastníků pro stanovení lhůty jiné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze podat odvolání** do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má oprávněná právo domáhat se plnění uložené povinnosti návrhem na výkon rozhodnutí nebo exekučním návrhem.

Praha 25. května 2021

Mgr. Kateřina Pelišová v.r.
soudkyně